

afkast og en forrentning, som vi laver en beskatning af.

Det er sådan set også det, regeringen gør, men den vælger en procent på 26, hvilket er alt for højt i forhold til, hvor lille en fordel det er at sætte pengene hen, den risiko man løber, og det afsavn, man lider ved selv at spare op. Hvis regeringen havde valgt en lavere procentsats end de 26, er det da ikke utænkeligt, at vi ville synes, det var en god idé. Bevares, vi synes som udgangspunkt, at skatter er noget skidt, men det, at man går fra en realrenteafgift, som er nok så kompliceret, og ingen mennesker forstår, over til en almindelig beskatning af afkastet, er i sig selv en fornuftig handling. Den lander bare på et for højt niveau.

Så er der de løfter og garantier, der i sin tid blev givet om realrenteafgiften, og det er jo rigtigt, at det skulle være inflationen plus 3,5 pct., hvilket i øjeblikket vel ligger omkring 5,5-5,6 pct. Men i betragtning af, at markedsrenten på f.eks. obligationsinvesteringer i øjeblikket kun ligger på 6-7 pct., er der altså ikke meget at gøre godt med, og derfor betyder det her for forsikringsselskaber og pengeinstitutter, at hvis regnestykket om pensionshensættelser skal hænge sammen, og hvis de skal kunne give forsikringstagerne det, der hedder garanterede bonusrenter osv., er de nødt til at finde pengene et andet sted. Det kan ikke længere hænge sammen, når der skal afleveres så meget i skat, og derfor vil folk opleve, at der kommer en skov af kontoudskriftsgebyrer og opgørelsesgebyrer og alt sådan noget. Og regeringen spiller jo fuldstændig uskyldig, så når folk bliver vrede på deres pengeinstitut eller deres forsikrings-selskab, fordi der nu opkræves alle mulige gebyrer, glemmer de, at vreden skal rettes mod regeringen, for det er regeringen, der har frataget selskaberne muligheden for at få en fornuftig økonomi til at hænge sammen.

Men spørgsmålet er jo, om det overhovedet er nødvendigt at gøre det her. Er det ikke noget, vi burde glæde os over, at så mange mennesker sætter penge af til kapitalpension? Er det ikke noget, vi burde glæde os over som samfund, at folk er parat til at sætte så mange penge til side til selvpensionering? Med skattereglerne har regeringen jo sørget for, at når alle de mennesker bliver 60 år eller 67 år og skal have penge udbetalt, sørger man for at klippe dem på anden vis. Det vil sige, at det faktisk er en fordel, også for finansloven, at de penge bliver

sparet op, for så slipper man for alle mulige pensionstillæg osv. til folk senere.

Så er der så selve det fænomen, at man vil forhøje investeringsgrænsen fra 40 til 50 pct. for LD og ATP. Flere har været inde på, at det hjælper intet, fordi de problemer, der er i dag med de 40 pct., er der stadig med de 50 pct. SF's ordfører var inde på, at ATP og LD har sat penge til, fordi de stødte imod loftet, men de kan komme til at sætte endnu flere penge til, når det volumen, de kan investere, nu bliver 50 pct., for så er der endnu flere aktier, de kan være tvunget til at indløse i tid.

Endelig har økonomiministeren jo aldrig nogen sinde indfriet de løfter, der blev givet om, at der skulle ske en demokratisering af ATP og i særlig grad LD. Det eneste, vi fik ud af alle de løfter i sin tid, er, at LD nu udsender en kulørt pjeces med et billede af skiftende finansministre og alt muligt andet, lidt reklame for nogle politikere, og praler af, hvor godt det går, osv. Det er det eneste, vi har fået ud af det. Den mulighed, vi blev lovet, for selv at kunne være med til at bestemme, hvordan pengene skulle investeres osv., er aldrig nogen sinde blevet til noget, for det er jo direkte imod de ønsker, man har i de fonde, nemlig ønsker om at kunne sidde og styre investeringerne i dansk erhvervsliv.

Derfor må kravet gentages: De penge, jeg har stående i ATP, de penge, alle andre danskere har stående i ATP og LD, vil vi selv have lov til at bestemme over og bestemme, hvor de skal placeres. Det kan godt være, vi er så dumme, at vi investerer dem nogle steder, hvor vi får tab, men på den anden side set: ATP og LD har jo også vist i de senere år, at de var dumme, når de investerede i Hafnia, ligesom Københavns Amt også investerede i Hafnia osv. og på den måde tabte penge.

Og så skylder skatteministeren et svar på det spørgsmål, som helt rigtigt blev stillet af hr. Peter Brixtofte, nemlig: Når L 98 og L 99 bliver vedtaget, hvad så med L 81? L 81 var i sin tid et forslag, som var nok så nødvendigt af hensyn til livsforsikringsselskaberne, men alligevel tog man skadesforsikringsselskaberne med. Når L 98 og L 99 bliver vedtaget, har man kun skadesforsikringsselskaberne tilbage, og det var slet ikke dem, man ville ramme med L 81, så her skylder ministeren os en forklaring.

**Flemming Kofod-Svendsen (KRF):**

Jeg vil også begynde med at stille skatteministeren det samme spørgsmål som hr. Kim